„siis on sedda toito siin üllatse sada. Miño nabril, küllakohtomehhel on üks wilja-küün, kus ni paljo iiri sees, et neid korma kaupa wõiks püda.“ Hints pallus teed juhhatada ja lissas jure: iired on miño kõige kallim roog! „Tõeste,“ ütles Reinowadder — „teie peate ni maitsewad wõeraspeo toito leidma, et oña ello-aeal sedda õhto-söki eñam ei sa uñus-tama.“ Kas uskus kelmi jutto ja läks teñaga seltsis iire-pügile. Küüni seina al olli üks auk, mis Reino-wadder miñewal õsel krapinud, kui ühhe kaña olli warrastanud. Kohtomehhe poeg Mart olli warga ukse üllesleidnud ja õhtul augo ette lingo teinud, mis, kui warras taggasi tulleks, tedda piddi lõksutama. Reinowadder näggi ohhelikko ja mõistis kohhe luggu ärra, sellepärrast ütles ta kassile: „Armas täddipoeg, puggege siit seina alt august sisse; ma walwan senni augo ees et keddagi waenlast seie ei tulle; kui kõht täis saab, siis tulge jälle taggasi. Tänna õhto teine teisest meie ei tohhi lahkuda, sest onime warta lähme aegsaste teele, ja lühhendame magguse-juttuga käiki.“ Hints küssis arglaste: arwate, et mul wigga ei sa kui august sisse poen? Rebbane kostis: „Kui nisug-gune argpüks ollete, et auko kardate, siis lähme en-nemine koco taggasi; küllab mo wañamoor murretseb teile laua peale, mis kätte juhtub. Agga kuulge, kudda iired küünis willistawad!“ Kas äbbenes reb-gase pilkamist, kargas korraga seina alla auko, ja langes lingo sinni. — Hints, kes ohhelikko kaela

ümber tundis, püdis kohkudes taggasi tulla, agga se läbbi tõmbas silmuse weel kõwwemast kinni. Sures äddas rappeltades, üüdis ta Reinowadderit appi, kes augo ees kulades kassi willetsuse ülle wägga rõemus olli. Teña küssis: „Hints, kudda kohtomehhe nuum-iired teil maitsewad? Ärge söge ülleliga, muido ei pease laia kõhhuga kitsast august eñam taggasi. Saaks Mart agga sõñumid, et teie küünis wõersil ollete, ta tooks teile kohhe soola wäggewa roa kõrwa. Miks teie sõmalaual nõnda laulate? Ei se olle ial õige luggu. Wõiksin waña Kriimsilma-issanda teile seltsi-mehheks sata, siis tassuksin korraga kõik wañad wõl-las ärra.“ — Sedda räkides putkas ta miñema, tee peal nõu piddades, mis uut koerustikko jälle soetada. Ta teadis et hunt koddo ei olnud ja töttas sellepär-rast hundi-wañamorile wõersi; essiteks lotis ta naise käest kuulda sada, mis süüd Kriimsilma-issand teña peale kuninga ette olli tõstnud, ja teiseks sowis ta hundi-eñandaga endist sõbrust uendada. — Reino-wadder astus „Pühhajürri-kutsika“ tuppa, agga em-mandat ei olnud koddo. „Terre õhtust wõerad-lapsed!“ ütles ta hundi poegadele: „palju terwisid eidele miño poolt; mõttelgo ta meie nore põlwe peale!“ Nõnda räkides niisutas ta jalga tõstes ukse-pita ja läks siis oña teed.

Teisel õmikul kui päwa terra akkas koitma, tulli Kriimsilm-eñand taggasi, küssis laste käest, kas ked-dagi käis miño järrel kuulamas? Lapsed wastasid:

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1116